

Pasvalio Sąjūdys

LPS PASVALIO TARYBOS LEIDINYS

Nr. 10

1988 m.
gruodžio
16 d.

Kaina
20 kap.

— Tai kaip čia dabar išei-
na? Kentėjom prie rusų, da-
bar Lietuva atėjo — vėl
skriaudžia. Tai kaip čia?..

Žvitri, sakai? Septintą
dešimtį baigiu. Gal ir žvitri.
Savo teisybę turiu? Ogi
ji, ta teisybė, kieta ir ne-
švelni. Kaip gruodas. Pat-
sai gyvenimas toks. Kaip
gruodas. Ir dabar, ir visa-
da. Žemę, sakai, mylėjom.
Koks ten mylėjimas. Mūsų
žemė Kiemėnuos didelė bu-
vo, keturiasdešimt septyni
hektarai. Kur matei, kad
ūkis reikalautų meilės. Dar-
bo kruviniausio, ne meilės.
Ir daugiau nieko...

Pirmasis vyras Kostas
buvo geras. Ramus, stiprus.
Irgi apie Lietuvą gražiai
pasakydavo. O kai rusai
užėjo, jį vis radijo klau-
sė. „Ateis, Miliut, Ameri-
ka, ateis, vėl gyvensim“.
Nesulaukė jokių Amerikų...
Per radiją ir papuolė...

Nepasiduot, sakai? Jei
jau tada nepasidaviau! Jį
išsivedė, mane sribai ir
žiodė, ir brauniką gerklėn
statė. Kostas Biržuos užda-
rytas, aš antro vaikelio be-
laukianti. Patį visa kaip
klečiausias gruodas. Vieną
naktį parvažiuoju iš Biržų
į Kiemėnus. Sušalus ne-
žmoniškai, nebežinau, ar
išlipsiu iš ratų. O kieme
sribai, vežk, sako, į Salo-

čius, gražiuoju, sako, vežk.
Šautuvus atkišę. Sukrito į
ratus, ėmė tvoti arklį šau-
tuvais, ką jis, gyvulys, da-
rys, lekia. Už kokių trijų
kilometrų, per gruodą be-
lekiant, atacijos nuo ienų
nulakstė. Ratai į griovį.
Tai ir paleido mane. Susi-
tvarkiau ratus ir parvažia-
vau namo.

— Tu, Miliut, negulėk
namie, — ėmė sutikus bar-
ti sesuo. Ona Grigelionienė.
Iš Vaškų. — Eik nors pas
mane...

O jos pačios devyni vai-
kai. Bet ji mane šitaip ir
išgelbėjo. Paskui kaimynė
šništėlėjo:

— Laiminga, kad nebu-
vai namuos, būtų ir tave
išvežę.

Nebuvo ir Onai geriau.
Bet sribai nei šiokie, nei
tokie paliko, kai pamatė
jos vaikų pulką. Būtų vežę,
o kai Ona savo medalį už
vaikus parodė, tai ir nebe-
išvežė.

Vis tiek savo namų bi-
jojau. Per dienas prie bu-
rokų Latvijoje. Į Rygą va-
žiuodavau. Tais metais
daug kas važiuodavo į Ry-
gą šio to parduoti ir parsive-
žti skarelių, dar kokių

prekių, irgi paspekuliuoda-
vo, o kaip pragyvensi.
Onos vaikai buvo labai ga-
būs prie mokslo, reikėjo
visaip verstis. Patys vasarą
dirbdavo. Dabar, gal ži-
not, sesers vaikai labai mo-
kyti žmonės; Bronius aka-
demikas, Stasys docentas,
o aš vis atsimenu užlopy-
tas alkūnes, kai aplanko.

Kaip senieji namai? Nė
padamento nebeliko. Advoka-
tė sakė: jei žinočiau vy-
ro adresą, galėčiau ieškot
reabilitacijos. Kur tau ži-
nosiu, visus laiškus iš Si-
biro sudėgindavau, baisu bu-
vo laikyti, jis gi šešeriems
metams buvo teistas. Ne-
daug išbuvo, kojas rąstai
sulaužė... Ir nieko nebe-
liko. Vyras nukamuotas,
pati benamė.

Tai ištekėjau už tokio
Kiznio. Pasigėręs jis mane
buože vadindavo, paskui
visai iš namų išvijo.

Tai ir vėl nebežinojau,
kur dėtis. Ir pasitaikė man
pasiprašyti darbo „Atža-
lyno“ kolūkyje, o pirminin-
kas Kirkilas Juozas buvo
labai geras žmogus, pri-
glaudė, namelį gavau nu-
sipirkti, ir dar sodo davė.
Kolūkiui tų obelių nereikė-

jo, o man jos šešiolika me-
tų buvo visa patieka. Kad
ir dirbau, kokį rublį prisi-
durdavau iš to sodelio. Dar į
pensiją išėjus šešerius me-
tus dirbau. Dabar niekam
nereikalinga. Išrovė ir tas
senas obelis...

Vyriausias sūnus neto-
li. Girtuoklis, jei užklysta
į mano trobelę, tai man
dar blogiau. Pas dukterį?
Pati vargsta, vaikelis pas
mane glaudžiasi. Nesveika
mergytė...

— Neik, Miliut, iš savo
grytelės, aš jau išėjau tą
gimnaziją, — man sako.
Pati suprantu. Visą gyve-
nimą ant žemės buvus,
miesto valgio nepakeliu.
Toks bobučių gyvenimas.
Pas vaikus ir nusibezdėt
negali, o savo gryčioj —
gali ir nusikakot...

Bet nebėra man vietos
tarp tų namų, kuriuos ki-
tiems reikia statyti. Tai
kaip aš sakysiu, kad geriau
prie Lietuvos... Dar ne
prie Lietuvos, sakai? Tai
nebeiškentėsim mes iki
Lietuvos, nebesulauksim.
Dabar sunkiau. Laiminau ir
laiminu senąjį kolūkio pir-
mininką, kad jis šimtą me-
tų gyventų. O naujasis dar
nė negyveno čia, kai pasis-
tatė gražiausią namą, o
man to žemės lopinėlio prie
namelio pagailėjo. Aš ži-
nau, man sakė ir juristė,
kad viskas pagal įstatymą.
Tai ir įstatymas kaip gruodas?

●
*Gruodas. Pagal gamtos įs-
tatymus. Gruodas pagal žmo-
nių įstatymus. Ir sprendimus.
Gruodas kietas ir bejausmis,
tai ne ta žemė, kuri vadina-
ma žmogaus žeme. Todėl ir
laukia žmogus pavasario.*

●
Sako, išsėidė kolūkio
pirmininkas A. Roželė už
išspausdintą Emilijos Kiz-
nienės laišką. Kaip ir nau-
jieji jos kaimynai. Nes ne
pirmininkas, o kolūkio val-
dyba nusprendus, nes gy-
venvietės projektas toks
esąs. Tai išėitų, kad viskas
tvarkoj. Tik tai kur tą se-
no žmogaus sielvartą dėti?

R. BUTENIENE
A. Dulkienės nuotrauka

IŠ PRISIMINIMŲ

ČIŽIŠKIŲ KAIMO TRAGEDIJA

Prasidėjus karui, 1941 metais birželio 27 dieną pietų metu į Čižiškių kaimą pas Antaną Petkevičių atėjo ginkluotas rusų kareivis ir paprašė paso. Kareivis vienoj rankoj laikė pasą, kitoj ginklą, nukreiptą į Petkevičių. Patikrinęs atidavė pasą, nuėjo į kaimo drebulių miškelį. Netrukus pamatė grįžtantį, vėl nusi-

gando, bet kareivis užėjo į Juozo Petkevičiaus sodybą. Rado bekošiančią pieną Ceciliją Petkevičienę. Kareivis ją paklausė, kur yra šeimininkas. Moteris pradare seklyčia, kur buvo Juozas ir jo svainis Ignas Janušonis. Tada kareivis šovė į Juozą Petkevičių ir jį mirtinai sužeidė, o Ignas įbėgo į miegamąjį ir užsi-

rakino. Persautasis balsiai meldėsi prieš šventus paveikslus, sakydamas: „Viešpatie, pasigailėk manęs, nusidėjėlio!“. Užpuolikas išdraskė radiją, atrodė, einas iš seklyčios, bet puolė prie miegamojo durų, išlaužė ir nušovė Igną Janušonį, kuris buvo spėjęs iškelti per langą penkerių metų vaiką. Žudikas išžagino

Ceciliją Petkevičienę, o po to uždegė Antano Petkevičiaus ir Antano Kriščiūno klojimus. Sudegė šeši trobesiai.

Tokia buvo penktoji karo diena Čižiškiuose, ramia me Pasvalio valsčiaus kaimelyje.

Jonas VILIMAVICIUS
Papasakojo
Barbora Vilimavičienė

Apie žmogų ir arklių

DU LAIŠKAI

Negeras esu Kiemėnų kolūkio vadovams nuo seno, o dirbau daugiau kaip 40 metų. Jaučiu, kad ir dabar būsiu dar kartą apkalbėtas, paniekintas, o kaltas jaučiuos tikrai tuo, kad ginu savo teises ir nenutyliu, matydamas, kas negerai. Kadais, kai žmoną su mažom dukrytėm atleido, buvom išėję į Pamūšio kolūkj, bet ūkius sujungė — ir vėl ta pati valdžia.

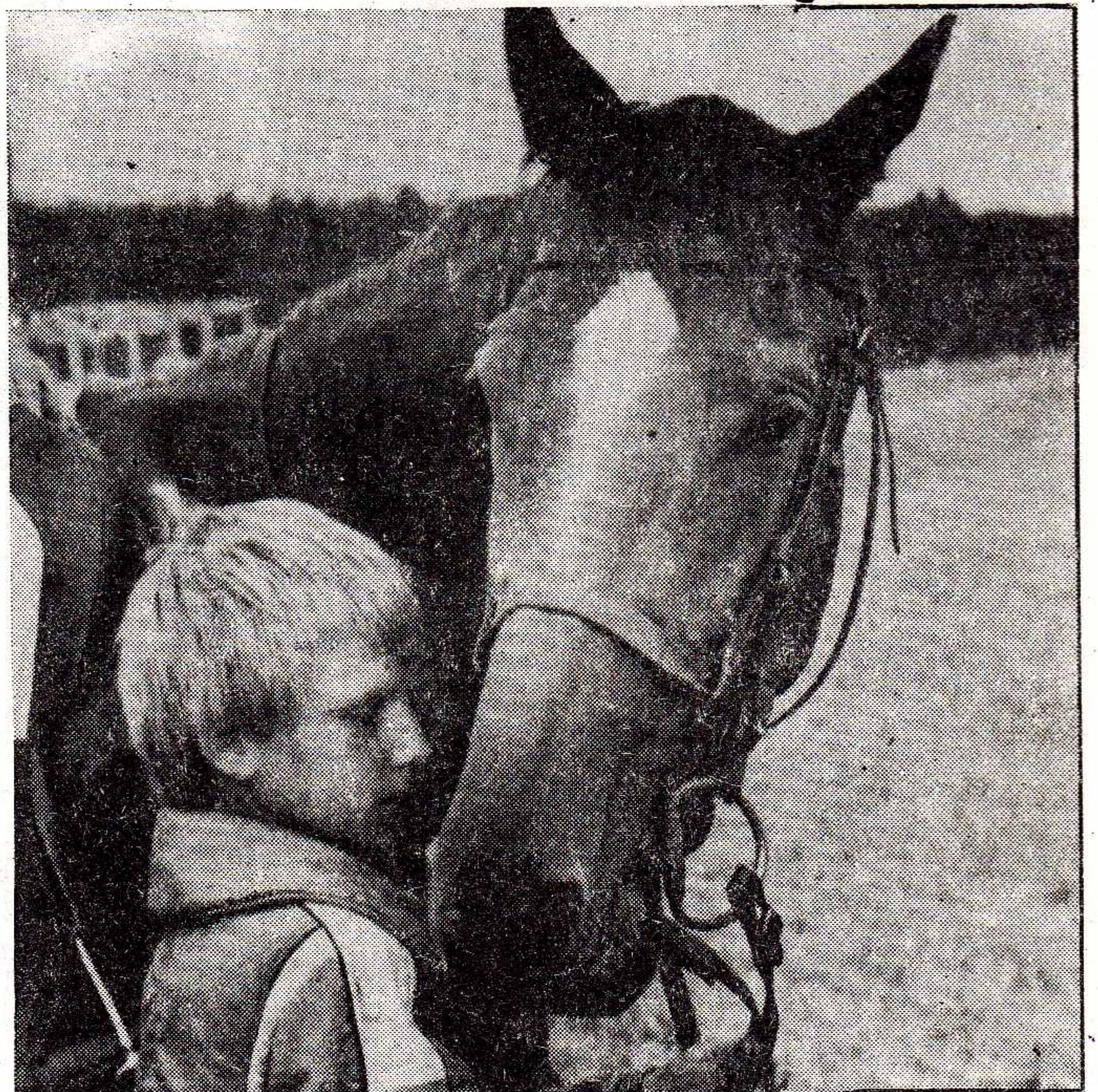
O kaip tylėti, jei du mėnesius ganęs karves gauni 140 rublių! Kai visi šėrikai pasiskundėm, du mėnesius mokėjo daugiau, o rugsėjį vėl tegavau 60 rublių, nors kas rytą visi keldavomės bandos ginti. Paskui Šakarniuos prižiūrėti telyčias paskyrė dvi melžėjas, man darbo nebeliko. Liepė eiti dirbti Kiemėnuose. Per dieną mėčiau mėšlą, vakare sako: nebereikia. Ir klausia, ko neįsidarbinu. Dabar sergu, turiu nedarbingumo lapelį. Tai arklių atėmė, kurį turėjau kaip šėrikas. Aš ir sakau: „Kai jūs turit biuletenį ar atostogaujat, ar iš jūsų kas atima valdiškas mašinas!“ Pasiskundžiau Pasvaly, atsiumtė instruktorių. Jam kolūkio valdžia paaiškino, kad aš su tuo arkliu visą kolūkj išvogsiu. Kam reikia šitaip! Turiu savo gyvuliams pašaro, ir tam arkliui prisisienuvau. Už ką vagina! Ar kad išsitraukiau žemėn jaugusj apipuvusj kažkokių rangovų paliktą skardos lakštą ir ant jo vištide pasistačiau! Tai dabar nežinau, kaip bus, kai pasveiksiu. Nežinau kur dirbsiu. Į kitą padalinį toli, norėčiau vietoj, bet... Sunku kolūkiečiui, kuris nemylimas kolūkio pirmininko ir pavaduotojo... Bet ar turėtų taip būti, kad žmogaus gyvenimas priklausot nuo kitų, o ne nuo jo paties! Ir nežinai, kas tave užstot, kas užjaus...

Juozas MAŠALAS

Šakarniai

„Mes, Šakarnių kaimo gyventojai, labai nuliūdome sužinoję, kad Kiemėnų kolūkio pirmininko įsakymu iš susirgusio Juozo Mašalo atimtas arklys, labai labai reikalingas mums, šakarniečiams. Su juo išsiveždavom iš tvartų mėšlą, nusiveždavom grūdų į malūną už 5 kilometrų, atlikdavom ir kitus ūkinius darbus. Nors abiejose fermose yra po arklių, jie užimti fermos darbais, o kolūkio arklidė yra už 5 kilometrų. Kodėl mus taip nuskriaudė kolūkis? Juk kiekvienas esam atidavę be-

BESIRUOŠIANT SPAUSDINTI ŠI PASIGUODIMA, GAVOM DVYLIKOS ŽMONIŲ PASIRASYTĄ LAIŠKĄ, TARSIS PAPILDANTI JUOZO MAŠALO PASKOJIMĄ. SPAUSDINAME.

sikuriantiems kolūkiams po 2—3 arklius, o kai dabar senatvėje reikia, tai neturim iš kur paimti. Pusė arklidės neišmokytų arklių. Mašalas nuo mažens prie arklių įpratęs, šiemet išmokė jauną arklių, kuri irgi atėmė. Kai žmonėms darosi lengviau gyventi, tai kolūkis dirbtinai sunkina mūsų gyvenimą. Patys kolūkio viršininkai ir per atostogas važinėja kolūkio mašinomis į malūną, į Uzvaros parduotuves, maudytis, o mums ir to arklio gaili. Nė vienas iš viršininkų kolūkiams kuriantis nedavė nei arklių, nei mašinų, nedirbo už gramus, bet jiems nereikia atskirų nutarimų, kad galėtų viskuo naudotis. Į kolūkio valdybą ir komisijas renka ne nuolatinius kaimo gyventojus, o vien atėjūnus. Mes visi labai norime, kad ir nuolatinis Šakarnių gyventojas patektų į kolūkio valdybą ginti mūsų kaimo žmonių. Mūsų parašų prašome nepaskelbti, juk suprantate, kad nukentėtu me.

NUO REDAKCIJOS. Apgailėstaujame, kad esate tokie nedrąsūs, bet Jūsų prašymą patenkiname. Nebetoli ataskaitinis susirinkimas, tikimės, kad šis laiškas jame bus prisimintas Jūsų naudai.

Pradžia

1

Jau dvidešimt metų Anicetas Ausė rašė stambų mokslinį darbą apie rajono žemės ūkį. Tobulai mokėdamas šešias svetimas kalbas, Anicetas išstudijavo aibę viso pasaulio mokslininkų agrarininkų veikalų, todėl savo kūrinyje galėjo palyginti, pavyzdžiui, Zimbabvės mašonų genties žemdirbystę, arba, sakykim, Danijos fermerių šiokius tokius pasiekimus lyginant su Pasvalio rajono kolūkiais. Ir visi šie palyginimai, didžiam Aniceto džiaugsmui, bylodavo kolūkinės santvarkos naudai. Atokvėpio valandėlėmis Ausė sukurpdavo rajono laikraščiuvi vieną kitą informaciją apie mėšlavežį, javapjūtę ar gaisrą šieno daržinėje. Savo monografiją Anicetas galvojo baigti dar prieš išeidamas į pensiją, iki kurios buvo belikę pusantrų metų. Ir šiandien mes būtume su pasididžiavimu skaitę Ausės opusą. Bet visą reikalą sugadino... vėliava.

Ji, toji vėliava, pernai dar buvo toli toli: Arkikatedros aikštėje, Vingio parke, prie Baltijos jūros. Čia, Pasvalyje, ji sušmėzuodavo tik televizorių ekranuose. O kadangi Aniceto „Tauras“ buvo nespaltotas, tai nelabai atskirsi, kokios spalvos tas audeklas. Žinoma, jei negalvosi apie Trispalvę. O kai Anicetas apie ją pagalvodavo, jam užvirdavo kraujas, imdavo niežtėti rankas. Ir iškart jis prisimindavo savo liaudiesgynėjišką jaunystę, liaudies priešų medžioklę, kai jo būriui įdardėjus į kokį kaimą, visi žmogeliai nuščiūdavo, nublankdavo visos spalvos, likdavo tik viena — raudona... Tie žygiai po sodžius turbūt ir nulėmė šiandieninių Aniceto mokslinių tyrinėjimų kryptį.

O akis į akį su Trispalve Ausė susidūrė, kasinėdamas savo sklypelį. Pirmiausia jis išgirdo dainą, paskui pamatė paupiu atžygiuojantį žmonių pulkelį, jo priekyje pečiuitas vyras nešė vėliavą. Pulkelis sustojo už kokių penkiasdešimties metų nuo Ausės daržo, ir jis vos spėjo pasislėpti už agrasto krūmelio. Galiausiai teko ir atsigulti, nes tie atėjūnai visai nesiruošė pasišalinti: susimetė į krūvą, kažką svarstė, vėl dainavo, paskui pasklido

prie upės, vienas kitas į ją įbrido, traukė šakas, butelius, kaliošus ir nešė krantan. Ant jo netrukus atsidadūrė saulėgražų, kopūstų, kotai, bulvienojai, kuriuos Ausė praėjusį šeštadienį sumetė į upę. Jis žiūrėjo į plušančius žmones, į Trispalvę, griežė dantimis, spjaudėsi, prisiminė gražiausiai jaunystėje skambė-

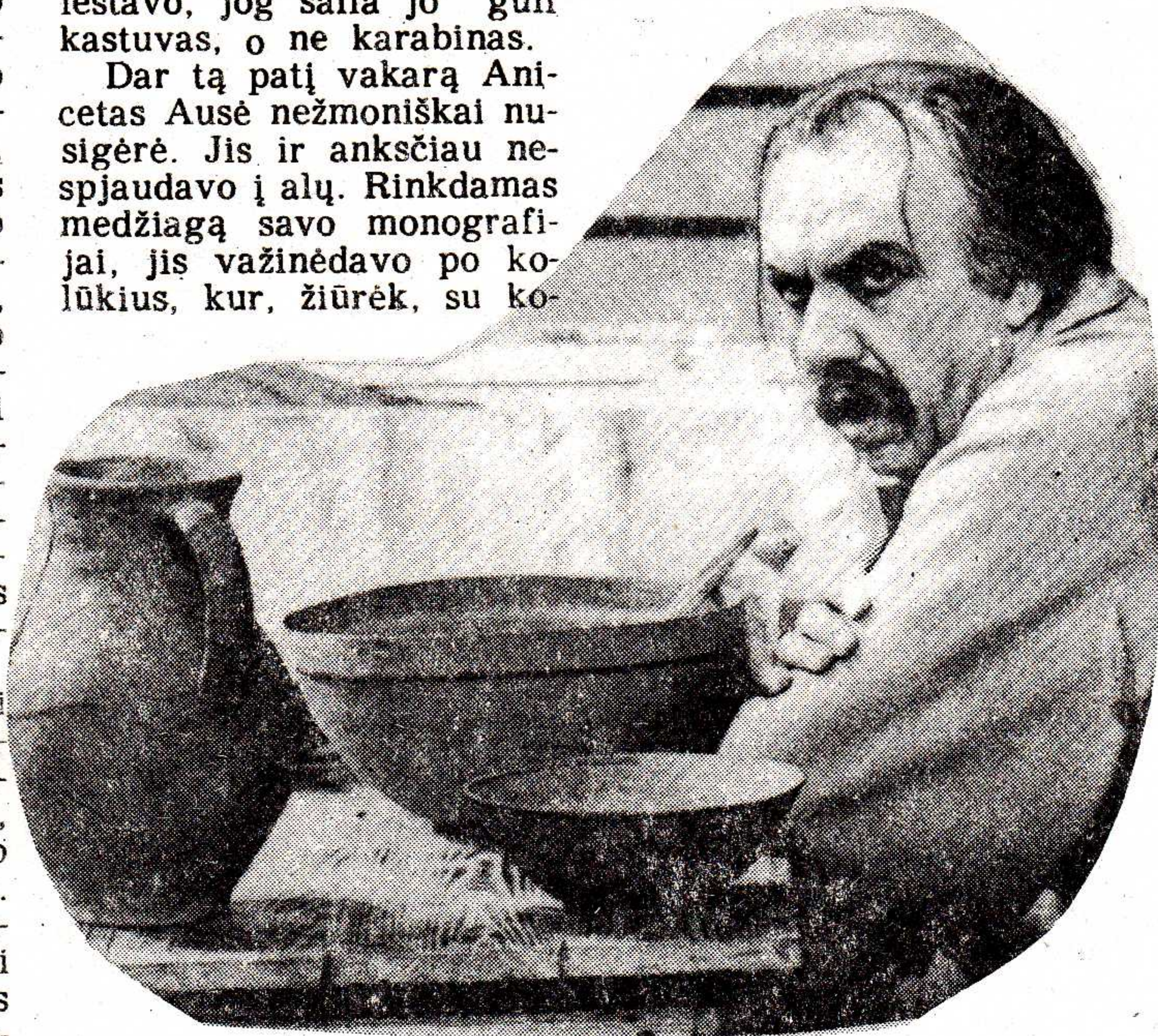
kė. Viskas griūna, viskas. Įsisiautėjo banditai! Ir niekas nešaukia: „Palundrai!“, „Karauli!“ O ką gali padaryti jis, Anicetas Ausė? Ak, jei sugrižtų jaunystė. Tada Ausė žinotų, kaip pasielgti! Ir rankoje laikytų ne šratinuką, bet

Leonidas SIMOLIUNAS

PASVALIETIŠKI

jusį žodį ir jį prašvokštė: „Banditai!“ Ir labai apgailėstavo, jog šalia jo guli kastuvas, o ne karabinas.

Dar tą patį vakarą Anicetas Ausė nežmoniškai nusigėrė. Jis ir anksčiau nespjaudavo į alų. Rinkdamas medžiagą savo monografijai, jis važinėdavo po kolūkius, kur, žiūrėk, su ko-

NUTIKIMAI

kiu pirmininku ar agronomu dažnokai nukaušdavo. Dabar, kai ramią gyvenimo tėkmę sujaukė Trispalvė, Ausei atgijo ilgai jame snaudęs kirminėlis, kuris ilindo į Anicetą dar toje liaudiesgynėjiškoje jaunystėje, kai jis su draugais prieš kiekvieną žygį įprato gausiai tą kirminą degtine ar alumi užpilti. Tad vis dažniau Ausė užsukdavo į „Klevą“.

Trispalvės pasirodymą virš Tarybų rūmų Ausė pernešė stoikiškai. Na ką, jei valdžia taip nusprendė, nieko nepadarysi. Tik gerai, jog be jokių mitingų, kalbų, visokių giesmių. O iš Vytauto aikštės, kur dažniausiai sukinėdavosi Ausė, vėliavos beveik nematyti. Tuo labiau — iš alaus baro. Sėdėdamas prie bokalo, Anicetas vos never-

kulkosvaidį! O dabar? Jis godžiai siurbė šiltą alų, galvoje zyzė visokios velniavos. Gal toje studijoje apie rajono žemės ūkį parašyti skirsnį ir argumentuotai išdėstyti, jog trijų spalvų vėliava neigiamai atsilieps raguočių produktyvumui, o raudona, — priešingai, — jau beveik pusę amžiaus stimuliuoja jaučių priesvorį ir karvių pieningumą.

Skaudžiausią smūgį Ausė patyrė prieš Vasario 16-ąją. Po tos dienos Anicetas jau nebeatsigavo: mokslinis darbas liko nebaigtas, todėl vietoj garbės, premijų, personalinės pensijos — varganas gyvailiojimas priešiškių spalvų Lietuvos kampelyje. Tiesa, Anicetas dar bandė grumtis. Kaip išdriso mokytojai prie savo mokyklos iškelti Tri-

spalvę?! Ausė to neleis. Pasikonsultavęs su savo jaunystės draugu, puikiu visokių instrukcijų žinovu iš Tarybų rūmų, Ausė surašė peticiją, kurioje reikalavo nugriauti P. Vileišio paminklą, žiauriai nubausti mokytojus, o svarbiausia — pašalinti vėliavą, nes pažeisti jos nuostatai. O kad protestas būtų svaresnis, Ausė pasiryžo surinkti kelis šimtus parašų. Tačiau atsišaukė tik penki pensininkai. Skystablauzdžiai! Drešina kinkas prieš banditus!, niršo Anicetas. Net alaus baro klientai nereagavo į jo šauksmą gelbėti Pasvalį nuo Sajūdžio. Maukdamas bokalą po bokalo, Ausė mintyse įtraukdavo vis naujus, vis griežtesnius punktus į peticiją, kuri, deja, taip liko gulėti ant jo rašomojo stalo. O šita pergalė prieš Trispalvę ant stiebo būtų Ausei padėjusi atgauti dvasios pusiausvyrą, būtų suteikusi jo gyvenimui naują prasmę, būtų palikusi viltį dirbti ir kovoti. O dabar...

O dabar Ausė kiekvieną dieną šleivodavo į alaus barą. Tomis gatvelėmis, iš kurių nematyti nė vienos Trispalvės. Kartą, gerokai nukaušęs, Ausė sumaišė maršrutą ir atsidūrė prie mokyklos. Drumzlinas Aniceto žvilgsnis pagavo Trispalvę. Jis krūptelėjo, bet tuoj sugrižo jėgos, tarsi būtų atšiuoliavusi liaudiesgynėjiška jaunystė, ir Ausė, surikęs: „Vperiod! Agonji!“, ištiesė dešinės rankos smilių ir šovė: „pich-pach!“ O kadangi buvo prarijęs šešis „Baltijos“ bokalus su žirniais, vakaro tyloje nuaidėjo šeši „pich-pach!“

Išsimiegojęs Ausė prisiminė prabėgusią dieną. Ir jam labai patiko atliktas žygdarbis prie mokyklos. Tad dabar kiekvieną kartą iš alubario grįždavo pro Trispalvę ir į ją šaudydavo. Iš pradžių tie naktiniai Ausės šūviai gerokai gąsdindavo pagalbines mokyklos mokinukus ir varnas. Bet greit visi priprato. Kartais net susirinkdavo pasvaliečių pulkeliai pažiūrėti, kaip Ausė iš smiliaus pyškina į Trispalvę. Pagal šūvių skaičių jie nustatydavo, kiek Anicetas tą vakarą išgėrė alaus bokalų. Arba užjaučiamai šypsodavos ir sakydavo: „Vakar Ausė nutartino aštuonias Trispalves, šiandien — vienuolika...“

(Bus daugiau)

PIKANTIŠKOS NAUJIENOS

DAUKŠA VIS IŠDYKAUJA

Po mūsų laikraščio publikacijos „Eksportas, eksportas...“ (Nr. 6) Joniškėlio eksperimentinio ūkio darbininkai ir tarnautojai nedvejodami nutarė atsisaityti dabar jau buvusio direktoriaus B. Daukšos valdžios. Tam jie turėjo daug argumentų, beje, sudominusių ir prokuratūrą. O dėl tų burojų, tai B. Daukšos versija, kad nuo pavasario auginęs, nepasitvirtino. Savo teisę į sodybinio sklypo arus burojų lauke direktorius pareiškė tik rudenį, ir tai tik pakliuvęs.

Žmonių smalsumui nėra galo. Dabar ūkio darbininkai susidomėjo, ar tikrai kad analogiškas susitikimas

buvusio direktoriaus darbo knygutėje atsirado įrašas „atleistas pagal etatų mažinimą“. Sakote, anekdotas? Tikra teisybė!

O ko vertas vyrų gyvenimas be anekdotų ir nuotykių! Štai prieš dvi savaites vieną naktį girtas B. Daukša Pasvalyje papulė tiesiai į autoinspekcijos viršininko A. Tamošiūno glėbį. Gydytojai pritarė autoinspektoriumi, kad B. Daukšai vieta... namie, lovoje. Pasirodo, Vidaus reikalų skyrius teikia tokias paslaugas. (Senais gerais laikais namo parveždavo tik buvusį prokurorą S. Bietkį). B. Daukšą į Joniškėlį parvežė tą naktį skyriuje budėjusi Naradavos sodininkystės tarybinio ūkio mašina. Gal dėl to, kad eksdirektorius pasigyrė einas į naradaviškio direktoriaus pavaduotojus savo neeilinės patirties panaudoti? O tie Naradavos žmonės, jau kuris laikas sunerimę, kas iš to galėtų išeiti, vėl savo ruožtu klausinėja, ar tiesa,

buvęs ir su zonos autoinspektoriumis.

O kodėl rajono laikraščio skyrelis „01... 02... 03“ negavo žinutės apie tokius išdykavimus? Girdėjom, atsiradę nenumatytų keblumų: B. Daukša neduoda autoinspektoriams vairuotojo teisių pažymėjimo. Neduoda ir tiek. Negi jėga atimsi iš tokio augaloto?

Profsąjunga „remia“ blaivybę

Kiemėnų kolūkio profsąjungos lyderiai sužinojo, kad „Pasvalio Sajūdis“ kviečia per gruodį bliviai gyventi. Tai negi šitokio kvietimo neaplaistysi? Tuoj pasikvietė geriausius kaimo aludarius ir liepė raugti alų. Didelį alų.

Gruodžio 7 dieną alus buvo jau kaip tik gerti. Susirinko į profsąjungos pirmininko Algio Mašalo suvažiavimą vaišes profsąjungos nariai. Kviestus svetelius iš rajono irgi už stalo susodino. Ir kėlė alučio stiklus už viską, kas gražu ir vis gražiau, LKP RK instruktorius A. Maldutis, rajono žemės ūkio darbuotojų profsąjungos komiteto pirmininkas P. Vaitiekūnas, rajono kontrolės komiteto pirmininko pavaduotojas R. Deveikis su linksmaisiais kolūkiečiais kartu.

Kitą rytą, darbo diena prasidėjus, vėl prisirinko vyrų blaivybei ruošti. Matyt, irgi gerai sekėsi, jei kolūkyje pasirodžiusiam autoinspektoriumi A. Katkevičiui savo ruožtu pasisekė ši bei tą nuveikti. Net kolūkio pirmininko pavaduotojas A. Rindzevičius, pamatęs neprašytą svečią, paliko mašiną ant kelio ir dingo.

A. SŪBATA

PAPULKININKIS EINA Į MŪŠĮ PATS

Ar prisimenat, „Darbas“ rašė: „Automašina GAZ-24—10 kelyje M-12 ties Salnaitiais atsitrenkė į automašiną, priklausančią Melioracijos statybos ir montavimo valdybai“. Įvykis, milicijos kalba vadinamas neįskaitiniu, šiek tiek vertas dėmesio tuo, kad netiesiogiai bus turėjęs įtakos kitam, gana pikantiškam atsitikimui. Mat toje „Volgoje“ sėdėjęs generolas A. Visockas per savo mašinos vairuotojo kareivėlio užsižiopsojimą nuo lapkričio 30 dienos iki gruodžio 4 dienos buvo rūpestingai globojamas Pasvalio ligoninės traumatologiniame skyriuje. Natūralu, kad Pasvalio karinis komisaras V. Bondaris neturėjo likti nuošaly nuo savo aukšto rango

viršininko priverstinės viešnagės Pasvaly. Bet kaip tai galėjo atsitikti, kad generolui, išvažiavus, papulkininkis sėdo prie mašinos vairo ir bandė taranuoti priešais atvažiuojančią mašiną? Atidūmę milicininkai iš karto suprato: natūralų V. Bondario karingumą padidino aiškiai per didelę tauriųjų gėrimų dozė.

Kur matyta, kur girdėta, kad armijos karininką drįstų užkabinti milicijos eiliniai! Toks išūlumas ir paskatino V. Bondarį ginti armijos garbę. Abipusiškas auklėjamas darbas įvykio vietoje buvo, švelniai tariant, vyriškas. Kai po galingos ir grėsmingos paruošiamosios žodinės atakos papulkininkis užvažiavo vienam milicininkeliui per

nosį, tvarkdariai pabandė įvilioti smarkųjį kariškį į Pasvalio ligoninę, kad ten būtų susitarta dėl paliaubų, kol paaiškės kraujo analizės duomenys. O! To betruko, kad V. Bondaris važiuotų pas šituos, pas gydytojus, nesuprantančius, kam Pasvaliui reikia statyti Karinio komisariato priestatą! Neišdegs!

Kare kaip kare. Susirėmimas tęsėsi Biržų ligoninėje. Reikia pripažinti, papulkininkis buvo narsus. Nors ir išsižeidę, milicininkai nutarė, kad reikia gi laukti, kol žmogus išsipagirios. Blaivus gal net atsiprašys?

O, didysis naivumel! Sako, milicijos vyrai iki šiol tebelaukia Pasvalio Visagalio atsiprašymo. Bepigu

jiems. Jei taip būtų papulkininkį užpykdęs koks civilis vyriokas, jau seniai karvišką košę kabintų. Viena viltis — kad V. Bondariui garbingą atsitraukimo planą pasiūlys jo karinė vadovybė, nes visi supranta, kad ne milicijos valioj bausti armijos karininkus.

Tai mat ir Pasvalyje šiokių tokių mūšių būna, kai mes, nieko nenujaušdami, įsitaisom prieš televizorius ir laukiam aštrių Laimos Pangonytės siužetų. Ir vis tik, geriau nepulkim į Pasvalio gatves. Nesaugu. Antai ir Komisariato mašinos vairuotojui neperseniausiai atimtas vairuotojo teisių dokumentelis trejiems metams.

„PASVALIO SAJŪDŽIO“
REDAKCIJA

SVEIKINAME

Gyvenimo giedro rudens Laisvoje Lietuvoje linkime
Kostui LEINARTUI aštuoniasdešimtmečio progą.
TREMTINIŲ SAJUNGOS PASVALIO KLUBAS
LPS RAJONO TARYBA

REDAKCIJOS NUOMONĖ NEBŪTINAI SUTAMPA
SU PUBLIKACIJŲ AUTORIŲ NUOMONE.

Mūsų adresas: 235250, Pasvalys, Biržų g. 43, R. Butėnienė.

REDAKCIJINĖ KOLEGIJA: R. BUTENIENE (redaktorė), A. Kazlauskas, R. Ras'auskienė, Z. Magelinskienė, G. Urbaitė, A. Mulevičius, S. Bu'kus
Leidėjas LPS Pasvalio taryba. Ofsetinė spauda. Apimtis 0,5 sp. l. Tiražas 3000. Užs. Nr. 7586
Spausdino Panevėžio „Varsos“ spaustuvė.